

SIVILOMBUDSMANNEN

STATSFORVALTEREN I OSLO OG VIKEN
Postboks 325
1502 MOSS

Vår referanse
2021/1908

Deres referanse
2020/25098

Vår saksbehandler
Maria Bakke

Dato
29.06.2021

Orientering - innsyn i dokument fra Kommuneadvokaten i Oslo

Vi viser til tidligere korrespondanse, sist kopi av brev 16. juni 2021 herfra.

Vedlagt følger til orientering og for eventuelle merknader kopi av brev 24. juni 2021 fra klageren.

Eventuelle merknader bes gitt innen 6. juli 2021.

For ombudsmannen

Maria Bakke
seniorrådgiver

Dette brevet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevet underskrift.

Vedlegg

Kopi til:

Saers Clemens

Lillevannsveien 51 D

0788

Oslo

Clemens Saers
Lillevannsveien 51 d
0788 Oslo

Oslo 24. juni 2021

Sivilombudsmannen
Postboks 3 Sentrum
0101 Oslo

Merknader til Statsforvalterens brev til Sivilombudsmannen av den 15. juni 2021

Jeg mottok Stasforvalterens brev i sak 2021/1908 den 22. juni 2021 med frist til den 23. juni for å komme med tilsvarende svar. Jeg søkte via e-post Sivilombudsmannen den 22. juni 2021 om en ukes utsettelse av svarfristen.

Jeg mottok også kopi av Byrådsavdeling for oppvekst og kunnskaps brev datert 7. juni 2021 med referanse 20/2046 - 31, i tillegg til kopi av min begjæring om gjenåpning av Borgarting lagmannsretts sak for Gulating lagmannsrett den 1. mai 2020 og kjennelse fra Gulating lagmannsrett den 28. august 2020 med referanse 18-099032ASD-BORG/03.

Som lektor i både grunnskolen og den videregående skole i 50 år har jeg bl.a. undervist i menneskerettigheter, demokrati og maktfordelingsprinsippet. Jeg har også skrevet lærebok om emnet for den videregående skolen.

Jeg erfarer nå, etter konfrontasjonen med Oslo kommune og Statsforvalteren i Viken, at det er forskjell på liv og lære. Det virker nærmest som om kommunen prioriterer å beskytte seg selv og sitt eget omdømme fremfor å arbeide for enkeltborgerens rettssikkerhet. Jeg, som på mange måter er et offer for kommunens handlinger og mangel på relevant og lovpålagt handling, blir ensidig og systematisk motarbeidet til tross for at en nøytral part (domstolen) har slått fast at kommunen har forsømt seg.

Nå fortsetter denne uretten med en underlig begrunnelse. I Stasforvalterens brev i sak 2021/1908 står det på side 6: «Statsforvalteren slutter seg til kommunens vurdering. Selv om saken nå er avsluttet, vil merinnsyn i Kommuneadvokatens uttalelser i forbindelse med rettssak kunne gi langsiktige skadevirkninger.» (Min understreking.)

Hvem er det kommunens administrasjon frykter kan skades? Meg eller kommunen? Jeg er allerede offer for langsiktige skadevirkninger, så det må være kommunen brevet har i tankene. Er det et overordnet juridisk prinsipp at kommunens omdømme og beskyttelse mot «skade» skal trumfe ivaretagelsen av den enkelte borgers rettssikkerhet og mulighet for å forsvare seg? Hvis det er svaret og løsningen på min sak står vi overfor et norsk rettsprinsipp jeg i min lærergjerning aldri har støtt på. Tvert imot har jeg lært tusenvis av elever at forvaltningen er til for å beskytte og bistå den enkelte borger og at forvaltningen ikke står over loven. Var det sånn ville kommunen alltid ha rett, slik Oslo kommune fremstiller det i min sak.

Jeg har latt dr. Juris Jan Fridthjof Bernt lese igjennom brevet fra Stasforvalteren. Han er kritisk til Oslo kommunes bruk av offentlighetsloven og nevner i all korthet fire punkter her:

«(1) Den klare ordlyd i Koml. § 11-13 tredje avsnitt:

"Hvis et folkevalgt organ ønsker å kreve innsyn i saksdokumenter etter første ledd, må et vedtak om å kreve innsyn treffes med minst tre stemmer eller med flertallet av de avgitte stemmene i organet. Hvis et folkevalgt organ ønsker å kreve innsyn i saksdokumenter etter andre ledd, må et vedtak om å kreve innsyn treffes med flertallet av de avgitte stemmene i organet."

Dette er en bestemmelse som tar sikte på situasjoner der administrasjonen ikke "frivillig" har lagt ved dokumentet, slik at lovens hovedregel om innsyn i saksdokumenter for folkevalgte organer kommer til anvendelse. Her foreligger ikke noe protokollert vedtak, og dette er ikke bare en saksbehandlingsfeil, men manglende oppfyllelse av vilkåret for å gjøre unntak fra det grunnleggende alminnelige prinsipp i Offentleglova om at alle dokumenter som går til folkevalgte organer, skal være offentlige. En slik formløs omgåelse av denne regelen som her påberopes, ville i praksis åpne døren for en omfattende omgåelse av lovens regler om innsyn i dokumenter for folkevalgte organer.

(2) Unntaksregelen i Offentleglova § 18 "for dokument som eit organ har utarbeidd eller mottoke som part i ei rettssak for norsk domstol" er ikke anvendelig her. Dette er en regel som i følge Ot.prp. nr. 102, 2004-2005 s. 37, pkt 4.4.3, tar sikte på dokumenter utarbeidet eller mottatt i en pågående rettssak, fordi innsynsrett i stevninger og prosesskrift ville kunne "føre til meir førehandsprosedyre", og fordi "det gjeld saker der forvaltninga sjølv ikkje skal ta nokon avgjerd, men i røynda står i same stilling som andre som er part i rettssak". Bestemmelsen er også klart utformet med sikte på utsatt innsynsrett, frem til dom i den aktuelle sak foreligger. At et dokument inneholder opplysninger eller synspunkter som vil kunne ha betydning i en senere sak, kan ikke være tilstrekkelig.

(3) Det forhold at krav om innsyn ble fremsatt mens saken ennå ikke var endelig ute av domstolsystemet, kan i alle fall ikke påberopes. Både innsynskravet og klagevurderingen for statsforvalteren skal foretas helt konkret ut fra forholdene på avgjørelsestidspunktet, se Offl. § 29: "Eit organ som mottok eit innsynskrav, skal vurdere kravet konkret og sjølvstendig", og Forvaltningsloven § 34 andre avsnitt: "Tas klagen under behandling, kan klageinstansen prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter. Den skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan også ta opp forhold som ikke er berørt av ham."

(4) Det er også åpenbart at vurderingen av innsynskravet ikke knytter seg til vern av legitime hensyn knyttet til beslutningsprosessen i den konkrete sak, men til frykt for kritisk omtale, og særlig til ønske om å holde skjult deler av premissene for det vedtak som er truffet, herunder også de juridiske vurderinger av det underliggende saksforhold som dannet grunnlaget for vedtaket om ikke å tilby støtte til dekning av påløpte saksomkostninger.»

En av Stortingets oppgaver er å føre kontroll med forvaltningen. Det gjøres ved at organet Sivilombudsmannen kan etterprøve vedtak som forvaltningen har gjort. Jeg ønsker Sivilombudsmannen lykke til med den oppgaven.

Med vennlig hilsen

Clemens Saers